

KASIM 2006 SONRASI DEMOKRATLAR*

Mike Davis

Kasım 2006 dönem ortası seçimleri epik bir siyasal katliam mıydı, yoksa yalnızca rutin bir dönem ortası tartışması mı? Demokratların zaferinin ardından gelen hafta, parti yanlısı halkla ilişkiler uzmanları, Kurosawa'nın tecavüz ve cinayet üzerine göreceli bir hikâyesi olan *Rashomon*'un kahramanları kadar çelişkili açıklamalar sundular. Liberal tarafta Bob Herbert, *New York Times*'daki köşesinde, "George W. Bush döneminin korku altındaki anomalisinin hemen hemen son nefesini verdiği"ni neşeyle anlatırken, Paul Waldman (*Baltimore Sun*) sonuçların "ulusun sona doğru yürüyüşünde büyük bir adım olduğu"nu duyuruyor; George Lakoff ise (*CommonDreams.org*) "yenilikçi değerler" ve "tam olarak doğru ve değer temelli bir çerçeve"nin (bu her ne anla-

---

*) NLR (II) 43, Ocak-Şubat 2007.

ma geliyorsa) zaferini kutluyordu.¹ Muhafazakâr tarafta, *The National Review*'dan Lawrence Kudlow, Kongre basamaklarındaki bariz kan lekelerini kabullenmeyi reddediyordu: “Blue Dog* muhafazakâr Demokrat zaferlerine ve Kuzeydoğu liberal Cumhuriyetçi yenilgilerine bakın. Temsilciler Meclisi'ndeki değişim muhafazakâr bir zafer olabilir, ama liberal değil.” William Safire ise, “kaybetmeye mahkûm sol”un bir ke-reliğine seçim kazanmış olmasından rahatsız olsa da, sonuçları “ortalama bir dönem sonu kaybı” olarak değerlendirmekteydi.²

I. ZAFER VE SIKINTILAR

Ancak Safire çok fazla dönüş yapan biridir. Demokratların 2006 yılındaki zaferi Newt Gingrich, Dick Armey ve Tom DeLay önderliğinde 1994 yılındaki Cumhuriyetçi tufanı gibi olmasa da (bkz. Tablo 1) ‘ortalama’ bir sonuçtu. Muhalefetin klasik dönem ortası meselesi olan ekonominin, seçim dönemine nispeten daha düşük oranda dikkat çekmesine rağmen Demokratlar, Temsilciler Meclisi'ndeki çoğunluğu tersine çevirmeyi başardılar (1974'ten bu yana Cumhuriyetçilerin gördüğü en büyük yenilgiydi bu) ve Senato'yu tek bir koltukla geri aldılar. Hatta Senato kendi kendini ‘sosyalist’ ilan eden ve Demokratlarla beraber parti toplantılarına katılan bir bağımsız olan Vermont'tan Bernie Sanders'i kazanmış oldu.

Demokratlar, ilk defa Temsilciler Meclisi'nde tek bir zorunlu ya da açık koltuğu bile kaybetmediler. Bağımsız seçmenler (seçmenlerin yüzde 26'sı) neredeyse ikiye bir oranında Demokratlara yöneldiler (“1976 yılındaki seçim anketlerinden bu yana ölçülen en büyük oran”).³ Amerikan tarihindeki en güçlü kadın liderliğiyle, Temsilciler Meclisi yarışında kadınlar arasında yüzde 55'e 45 oranla Cumhuriyetçilere üstün geldiler; aynı zamanda Cumhuriyetçi Parti'nin beyaz erkekler arasındaki meşhur üstünlüğünü (1994 hükümet seçimlerinde yüzde 63 gibi sarsıcı bir orana sahiplerdi) yüzde 53'e düşür-

---

1) Bob Herbert, “Ms. Speaker and Other Trends”, *New York Times*, 9 Kasım 2006; Paul Waldman, “A Big Step in Nation's March to Left”, *Baltimore Sun*, 12 Kasım 2006; George Lakoff, “Building on the Progressive Victory”, *CommonDreams.org*, 14 Kasım 2006.
*) Blue Dog Koalisyonu: ABD Temsilciler Meclisi üyesi 44 ılımlı ve muhafazakâr Demokrat Parti mensubunun oluşturduğu grup. (ç.n.)

2) Lawrence Kudlow, “Reach Out to the Blue Dogs”, kudlowmoneyopolitics.blogspot.com, 8 Kasım 2006 ve William Safire, “After the Thumpin’”, *New York Times*, 9 Kasım 2006.

3) William Schneider, “Swing Time”, *National Journal*, 11 Kasım 2006.

meyi başardılar.⁴ Emektar anketçi Stanley Greenberg'e göre, beş Bush seçmeninden biri mavi kolona geçmişti. Ancak bu göstergelerden hiçbiri, 2004 yılındaki yüzde 14'lük Cumhuriyetçi Parti oylarının küçük bir Demokrat çoğunluğa dönüştüğünü gösteren 'seçkin erkekler' (üniversite eğitimi görmüş ve varlıklı) dilimi kadar çarpıcı değildir. Cumhuriyetçi Parti çekirdeğindeki -Protestanlar ile kırsal ve şehir dışı bölgelerde yaşayan beyaz seçmenler- düşüş az olsa da hı ahlâki çoğunluğun partisi dindar Katolikler arasında yüzde 6'lık bir düşüş gösterdi, diğer yandan Cumhuriyetçi Parti'nin köklerinin kanundışı korucuları ve sınır duvarlarını kucaklamasından irkilen öfkeli Latinler, Cumhuriyetçileri hüsrana uğrattılar –aksi takdirde batıda birbirine yakın düzeyde bir rekabet söz konusu olabilecekti.⁵

Eyalet seçimlerinde, Demokratlar daha etkili bir performans gösterdiler. Seçim arifesinde, Cumhuriyetçi Parti valiliklerde çoğunluğu elde etmekle (28'e 22), eyalet yasama meclislerinde de az farkla önde olmakla (49'a 47, 2)⁶ olmakla övünüyordu. 1994 öncesinde Cumhuriyetçilerin yalnızca 8 eyaleti kontrol ettiği eyalet yasama meclislerindeki Demokrat egemenliğe kıyasla bu kaba eşitlik -Kuzey Carolina'daki muhafazakâr bir düşünce kuruluşunun başkanı olan John Hood'a göre- "Cumhuriyetçi Devrim'in en belirgin ve uzun ömürlü ürünlerinden birisidir". Ancak artık Demokratlar parti yanlısı valilerin oranını tersine çevirmiş (en yüksek nüfuslu 10 eyaletin yalnızca 3 tanesinde Cumhuriyetçi yöneticiler bulunmaktadır) ve 8 eyalet yasama meclisinin daha kontrolünü kazanmış olduklarından (56 Demokrat, 41 Cumhuriyetçi ve 1 beraberlik) dolayı bu kaybedilmiş bir mirastır. Hood'a göre, "Cumhuriyetçi Parti için daha kötü olan", yasama meclislerindeki çoğunluk partilerinin 2010 nüfus sayımı öncesinde kongre seçimine yönelik bölgelere ayırmayı kontrol edecek olmasıdır. "Eğer Demokratlar şu anki üstünlüklerini sürdürürlerse ABD Temsilciler Meclisi'nde mavilerin sayısı çok daha fazla olur."⁷

4) Thomas Edsall, "White-Guy Rebellion", *National Journal*, 11 Kasım 2006.

5) Robert Borosage, James Carville ve Stanley Greenberg, *The Meltdown Election: Report on the 2006 Post-Election Surveys*, Democracy Corps: Washington DC, 15 Kasım 2006, s. 2-3.

6) 50 eyaletteki yasama meclislerinde toplam 98 tane tamamen partilere bağlı yasama meclisi bulunmaktadır, fakat son derece önemli bir ilerici politikacı olan George Norris sayesinde Nebraska'da 1937'den bu yana tek meclisli, partilere bağlı olmayan bir yasama prosedürü yürürlüktedir.

7) John Hood, "GOP Car Wreck", *National Review*, 4 Aralık 2006. Demokratlar hem yasama meclisi hem de valiliği kazandıkları eyalet sayısını iki katına (8'den 16'ya) çıkardılar. Detaylı bir analiz için bkz. Tim Storey ve Nicole Moore, "Democrats Deliver a Power Punch", *State Legislatures*, Aralık 2006.

Tablo 1: 1994 ile 2006 Karşılaştırması

	Cumhuriyetçilerin kazandıkları 1994	Demokratların kazandıkları 2006
Temsilciler Meclisi	54	31
Senato	8	6
Valilik	10	6
Eyalet Yasama Meclisi	20	4
Eyalet Temsilcileri	472	c.320

Kaynak: Storey ve More, "Democrats Deliver a Power Punch "; Hood, "GOP Car Wreck".

Bölgesel olarak, Cumhuriyetçi adaylar, Cumhuriyetçi Parti'nin can damarı olan New England (muhafazakârlığıyla bilinen ve İç Savaş'tan bu yana Demokratların ilk kez yasama meclisini kazandıkları New Hampshire dâhil olmak üzere) ve Okyanus eyaletlerinde önemli ölçüde azaldı ve söz konusu durum, önde gelen muhafazakârlardan birinin, "Kuzeydoğu'nun Cumhuriyetçilerin elinden sonsuza dek kaçtığı" şeklinde yakınmasına neden oldu.⁸ Demokratlar aynı zamanda Ortabatı ve 'kızıl' İç Batı'da da şaşkıncı kazanımlar elde etmişlerdi; özellikle de yüksek teknolojiden gelen paranın Latin oylarını giderek artırdığı Colorado'da.⁹ Demokratlar Güney'de bile uzun süredir devam etmekte olan düşüşlerini durdurmayı ve eyalet meclislerinde 19 sandalyeye ulaşmayı başarmışlardı. (Güney'in katı biçimde Cumhuriyetçi olduğu efsanesine rağmen, Demokratlar yine de Dixie hükümet binasında yüzde 54'lük bir üstünlük elde ettiler.)¹⁰

Tom Frank'in seçmenin yanlış bilinçliliğinin ikonu saydığı¹¹ Kansas'ta Demokrat Nancy Boyda, görevdeki Jim Ryun'u (eski Olimpiyat pist yıldızı), Bush'un iki yıl önce yüzde 20 puanla kazandığı kongre bölgesinde mağlup etti. Popüler Demokrat vali

8) Jonathan Martin, "Damn Yankees", *National Review*, 18 Aralık 2006.

9) Liberal milyonerlerin Colorado siyasetini nasıl satın aldığına ilişkin histerik bir görüş için bkz. John Miller, "The Color Purple", *National Review*, 4 Aralık 2006.

10) Storey ve Moore, "Democrats".

11) Frank'in 2004 tarihli son derece zekice yazılmış ve hayli etkili kitabı *What's the Matter with Kansas?*, ekonomik çıkarlarının rasyonel bir hesabını, umutsuz ve manipüle edilmiş bir kültürel öfkeye teslim eden beyaz bir işçi sınıfını betimlemektedir. Tom Frank -tıpkı diğer İlericiler gibi- Demokratları, Karl Rove'un kültürel popülizmine karşı iktisadi popülizmle karşı koymaya çağırılmaktadır. 2005 yılında Frank için yazdığım eleştiri yazım "What's Wrong with America?", *In Praise of Barbarians: Essays Against Empire* (Chicago, 2007) içinde yayımlanacaktır.

Kathleen Sebelius kolayca yeniden seçilirken, diğer üst düzey devlet makamları -vali vekillikleri ve başsavcılık-, adaylıklarını Demokrat Parti'den koyan eski Cumhuriyetçiler tarafından kazanıldı (bu, siyasal bakımdan taraf değiştirme eğilimi açısından şaşırtıcı bir geriye dönüştü). Eyaletin bir önceki kültürel muhafazakârı ve fanatik kürtaj karşıtı başsavcı Phil Klein püskürtülmüştü: Klein, Kansas City'nin genellikle Cumhuriyetçi olan banliyösündeki (Johnson County) oyların ancak üçte birini alabilmişti.¹² 2006 sonbaharında Kansas'la ilgili hiçbir şey 'yanlış' görünmüyordu.

Bu sonuçlar Karl Rove'un (genel olarak tehlike altındaki Hıristiyan değerleri histerisiyle harekete geçen) yoğun taban seferberliği ve devasa aleyhte reklam (genellikle karşı tarafa yönelik açık bir yalan ya da iftira) stratejisi etrafında örülen yenilmezlik efsanesini ikna edici biçimde çürütmektedir. Stanley Greenberg'e göre, "Cumhuriyetçi Parti, belleklerde olabilecek en olumsuz, Watergate'den bile kötü bir sonuç elde etti". Ancak (Robert Borosage ve James Carville'le işbirliği içinde yazan) Demokrat anketçiler, Cumhuriyetçilerin kayıplarının Demokratların kazançları olmak zorunda olmadığı konusunda ısrarcıydılar. "Demokrat Parti aynı zamanda, bu seçimden ardından, 2004'te olduğundan daha da olumsuz görülmeye başlandı... Demokratların yalnızca ılımlı bir üstünlükleri var ve 'sizin tarafınızda', 'geleceğe odaklı' ve 'aileler için' gibi önemli sıfatlar nedeniyle yüzde elliden az bir oranla seçilmekteler."¹³

Thomas Edsall, "Demokratların zaferinin kırılğan olduğuna" işaret etmekte ve bunun "1980 ve 1994 Cumhuriyetçi atılımlarında görülen esasa ilişkin bir partizan ve ideolojik kaymadan ziyade, Irak'taki savaşla ilgili tatminsizliklerden kaynaklandığı" konusunda uyarıda bulunmaktadır.¹⁴ Parti bağlılığından kaynaklanan sonuçlar 19. yüzyılın sonlarından bu yana her zaman birbirine yakındır (yüzde 38 Demokratlara karşılık, yüzde 27 Cumhuriyetçiler) ve Temsilciler

---

12) Peter Slevin, "Trounced at Polls, Kansas GOP is Still Plagued by Infighting", *Washington Post*, 30 Aralık 2006. Slevin, kültür savaşlarının -özellikle evrim ve kürtaj-Kansas'taki Cumhuriyetçileri derin, belki de onarılamaz bir şekilde böldüğünü ifade etmektedir.

13) Borosage, Carville ve Greenberg, *Meltdown Election*. Demokrat kamuoyu anketçisi Frank Luntz Greenberg'le aynı fikirdedir: "Seçimin büyük kısmını Demokrat alternatifi kabul görmesinden ziyade Cumhuriyetçi liderliğin yarattığı hayal kırıklığı oluşturmaktaydı. Seçim Cumhuriyetçiler açısından ulusal düzlemde yapılan bir referandumdu," Storey ve Moore, "Democrats".

14) Edsall, "White-Guy Rebellion".

Meclisi'nin kontrolü sadece birkaç yüzdelik puana bakar: Cumhuriyetçiler, güçlerini artırmak için, ara dönemlerdeki tartışmalı yön değiştirme uygulamalarını yerine getirmek ve seçim hilelerine başvurmakta her zaman son derece hevesli olmuşlardır.¹⁵

Tablo 2: Temsilciler Meclisi Seçimlerindeki Oy Oranları

	<i>Cumhuriyetçiler</i>	<i>Demokratlar</i>
2000	48	48
2002	51	46
2004	50	47
2006	46	52

Kaynak: Charlie Cook, "Rebalancing Act", *National Journal*, 2 Aralık 2006.

Bununla beraber, kazananlar arasında da partilerinin gideceği yöne dair herhangi bir fikir birliği söz konusu değildir. Cumhuriyetçi Parti'nin kongreye yönelik 'devrim' programı etrafında coşkuyla birleştiği 1994'ün aksine, 2006 sonunda Demokrat ideologlar esaslı bir şekilde farklı düşünüyorlardı. Ezra Klein (*American Prospect*) gibi yenilikçiler, Demokratları ve Demokratik Liderlik Konseyi (DLC) üyelerinin "liberalleri iktidarın dışında bırakma"ya hazır olmalarından yakınırlarken, Christopher Hayes (*Nation*) "yeni Demokratik halkçılığı" alkışlıyor ve Michael Tomasky (*American Prospect*) parti-nin zeki bir biçimde aynı anda hem merkeze hem de sola doğru ilerlediğini öne sürüyordu ("parti bu merkez-sol koalisyonu ayakta tutmayı ve iki grup arasındaki farklılıkları daha da önemsiz kılmayı başardı").¹⁶ Hillary Clinton ve onun dalkavuk korosu 'canlı ve dinamik bir merkez' mucizesiyle iftihar ederken, diğer Demokratlar kötümser bir şekilde Safire'in partinin iç savaşa doğru gittiğine dair acı tahminine katılıyorlardı.

Her durumda, hükümet sözcüsü Nancy Pelosi, hükümet çoğunluk lideri Steny Hoyer ve Senato çoğunluk lideri Harry Reid liderliğindeki Demokratların, Hillary Clinton'a 2008'de John McCain ya da Rudy

15) 500 bin kişiden daha az olan Wyoming, 35 milyondan fazla olan Kaliforniya'yla Senato'da aynı oranda temsil edilmektedir. Bu durum kırsal bölgelerde ve düşük nüfusa sahip eyaletlerde daha baskın olan Cumhuriyetçilere hayli lehte bir avantaj sağlamaktadır. 16) Ezra Klein, "Spinned Right", *American Prospect online*, 8 Kasım 2006; Christopher Hayes, "The New Democratic Populism", *Nation*, 4 Aralık 2006 ve Michael Tomasky, "Dems put the 'big tent' back together", *Los Angeles Times*, 12 Kasım 2006.

Giuliani'yle girişeceği çirkin kavgada verecekleri seçim desteğini geliştirmek ve onu etkin olarak donatmak için iki yılları var.¹⁷ (İki gizemli fenomenin -Cumhuriyetçi Mitt Romney ve Demokrat Barack Obama- başkanlık aşamalarının vahşi süreçlerinde hayatta kalması mümkün görünmüyor; ancak başkan yardımcılığı malzemesi olarak yeniden değerlendirilebilirler).¹⁸ 110. Kongre, Demokratlara, 1994 yılında 'Cumhuriyetçi Devrim' ve 2001-2002'de Terörizmle Savaş tarafından belirlenen tepkisel gündemleri yürürlükten kaldırmak açısından olağandışı fırsatlar sunacaktır. Ancak Demokratlar iki kategorik zorunluluk arasında parçalanacaktır: Bir yanda, George Bush'un devlet gemisiyle birlikte mümkün olduğunca çok Cumhuriyetçiyi batırmak, diğer yanda lobcilerin gizemli 'merkezleri' ve desteklerini değerlendirmek. Eğer yakın geçmiş rehberlik edecek olursa, ciddi oranda popülist ve ideolojik açıdan kavgacı olan Demokrat politika, Clinton'ın, Demokratları bilgi ekonomisi ve büyük şirket küreselleşmesinin en mükemmel temsilcisi yapma projesiyle tam bir uyumsuzluk içindedir.

Daha açıkça belirtmek gerekirse, yeni Demokrat çoğunluk, yeni Kongre'yi kaçınılmaz olarak meşgul edecek aşağıdaki dört devasa meselenin gerçekliklerine karşı, popülizmle ve kapsayıcı merkezizetçilikle mücadele edileceğine ilişkin belirsiz vaatlerini sınamalıdır: 1) Irak fiyaskosu ve Terörle Savaş, 2) Cumhuriyetçi parlamentoya ait yozlaşma ve kurumsal hilekârlık mirası, 3) devasa Bush açıkları karşısında acil ve karşılanmamış toplumsal ihtiyaçlar (Körfez Sahili'nin yeniden inşası da dâhil), 4) ekonomik küreselleşmenin toplumsal bedelleri nedeniyle gitgide artan huzursuzluk. Her halükarda, geçen Kasım'ın seçmenlerinin Washington'da gerçek bir değişime dair umutlu beklentileri, Hillary'yi seçme ve yatıştırıcı dev şirketleri yatıştırma zorunluluğu nedeniyle ihanete uğramış gibi görünüyor.

---

17) Bağışsız seçmenlerin Bush'a karşı sert tepkisi, Cumhuriyetçilere göre seçmenin bu kesiminin oyunu alabilecek yegane adaylar olarak görülen McCain ve Giuliani'nin yelkenlerini şişirmek ve daha dramatik bir şekilde 'Terminatör'ün değerini artırmaktadır. Muhafazakâr bir Cumhuriyetçi olan ve 2005 yılında felakete yol açan cimriliğinden sonra siyasal talihi kapanan Kaliforniya valisi Arnold Schwarzenegger, çok fazla para harcayan, gizli bir Demokrat olarak son derece popüler bir şekilde yeniden dirilmektedir. Onun destekçileri bugünlerde yabancı ülkede doğmuş bir aktörün 2012'de başkan adayı olmasına izin verecek bir anayasal değişiklik doğrultusunda propaganda yapmaktadırlar.

18) CNN tarafından gerçekleştirilen ve partinizin 2008 adayının 'kim olmamasını istersiniz' sorusunun sorulduğu bir kamuoyu yoklamasında, Cumhuriyetçiler içerisinde Mitt Romney yüzde 50'lik bir orana ulaşırken (çoğunluk lideri, emekli Senatör Bill Frist'in arkasından), Demokratlardan Barack Obama, Al Gore ve 'Şanssız' John Kerry'nin ardından yüzde 38 ile üçüncü olmuştur. Bkz. "Poll Track", *National Journal*, 2 Aralık 2006.

II. DAHA KÜÇÜK SAVAŞ MI, DAHA BÜYÜK SAVAŞ MI?

2004 başkanlık seçiminin ve 'değer oyları'nın önemi üzerindeki tartışmaların aksine, Kasım 2006 seçmenlerinin büyük çoğunluğunu harekete geçiren anahtar mesele hakkında hiçbir şey belirsiz değildi. Emlak-balonu ekonomisinin hâlâ kararsızlık geçirmesi (gerçi emlak kaynaklı bir durgunluk çok uzakta olmayabilir) ve Meksikalılar ile eşcinseller aleyhine yürütülen ve belirli ulusal tepkileri ateşlemekte başarısız olan kampanyalarla birlikte belirleyici mesele, ABD'nin Irak'taki müdahalesinin artık çıplak gözle görülmeye başlanmış yenilgisiydi.

Tablo 3: Seçmenlerin Öncelikleri

<i>Demokratlar</i>	%	<i>Bağımsızlar</i>	%	<i>Cumhuriyetçiler</i>	%
1. Irak'taki savaş	61	Irak'taki savaş	52	Irak'taki savaş	38
2. Ekonomi	19	Ekonomi	18	Petrol fiyatları	20
3. Sağlık ve petrol fiyatları	18	Sağlık ve petrol fiyatları	14	Göç ve petrol fiyatları	14
4. Enerji krizi	10	Enerji krizi	13	Terörizm	18
5. Felaket yardımı	10	Göç	9	Ulusal güvenlik	12

Seçmenlere Başkan'ın en önemli önceliklerinin ne olması gerektiği sorulmuştur. Kaynak: Gallup Kamuoyu Yoklaması, 28-31 Ağustos 2006, akt. Jeffrey Jones, "Iraq War Dominates as Americans' Top Priority for Government", Gallup Organization, Princeton, 8 Eylül 2006.

Burada on seçmenden altısı, anketçilere Bush'un savaş yönetiminin -Bağdat'taki kıyım sarmalı ve Meclis'teki felç durumundan- memnun olmadıklarını ve buna göre oy verdiklerini söylediler. Benzer şekilde, gazete başyazılarındaki yorumlar da Irak'ın bağımsız seçmenleri toplu halde Demokratlara yönelten Arşimet kaldırıcı olduğu konusunda seçim sonrası anketlerle uyum içindeydi.¹⁹ Muhafazakâr ideologlar ve iş dünyasının lobicileri, bu sırada, yerel gündemlerinde dikkatlerin Irak işgalinin yarattığı Frankens-

19) William Schneider her seçim bölgesinde, savaşın reddedilmesiyle başkanın reddi arasındaki neredeyse eşit sayısal korelasyondan büyülenmiş gözükmektedir: "Swing Time". Tanınmış bir oy dağılım uzmanı olan Charlie Cook da kırmızıdan maviye dönüşen oyların yüzde 70'lik bir kısmı açısından ana sebebin Irak işgali olduğunu belirtir. Charlie Cook, "The War's Wave", *National Journal*, 11 Kasım 2006.

tein üzerinde toplandığını görmekten dolayı dehşet içindeydiler.²⁰ “Cumhuriyetçi Parti’nin tamamına sahip olduğu destek” (köşe yazarı Rosa Brooks’un kelimeleriyle), yani ordu oyları bile istikrarını yitirmeye başlamıştı: *Military Times* anketleri kendini Cumhuriyetçi olarak tanımlayan askerlerin sayısının 2004’te yüzde 60’tan 2006 sonunda yüzde 46’ya düşmüş olduğunu gösteriyordu. Şu anda, GIS’nin yalnızca üçte birinden biraz daha fazlası Bush’un savaş idaresini onaylamaktadır.²¹

Kongre’de on iki yıllık küstah çoğunluk yönetiminin ardından Cumhuriyetçi Parti, yeni emperyalizmin çelişkileri içine saplanmış kalmış gibi görünüyor. Ya da öyle mi oldu? Savaş karşıtı oyların ironisiyse, seçilmiş Demokratların aslında barbar ABD işgalini durdurmaya yönelik hiçbir zorunluluklarının olmayışdır. Seçim sonrasında kısa bir yazı yazan Tom Hayden, seçimi giderek popülerliğini yitiren bir savaş adına bir halk oylamasına çevirmeye çabalayan Chicago ve başka yerlerdeki vatandaş gruplarını övmekte, ancak, “iki partinin de savaşın kaybedilmiş bir dava olduğunu kabullenmeye hazır olmadığı” ve Irak Araştırma Grubu tarafından hazırlanan raporun, Demokrat liderlere “acil geri çekilmeyi” bir seçenek olarak eleme konusunda kongredeki Cumhuriyetçilerle ortak bir düzlem sunabileceği konusunda uyarmaktaydı.²²

Halkın çoğunluğunun Irak’ta gerçekleşenin ‘kötü bir savaş’ olduğuna ve birliklerin eve geri dönmesi gerektiğine dair inancına rağmen, mevcut Demokrat strateji, işgali gerçekten durdurmak adına gerçek bir adım atmaksızın, Bush’un yıkıcı politikalarına kenardan saldırmaktır. Gerçekten de, kalpsiz siyasal hesapların bakış açısından, Demokratların Bush’u Irak bataklığından çıkarmaya yönelik ilgileri, Bush’un gerçekten Usame bin Laden’i yakalama ya da öldürmeye yönelik ilgisinden daha fazla değildir. Buna bağlı olarak, *Los Angeles Times*’ın yakın zaman önce sunduğu gibi, “Pelosi ve Demok-

---

20) Bkz. Bara Vaida ve Neil Munro, “Reversal of Fortunes”, *National Journal*, 11 Kasım 2006.

21) Brooks’un vurguladığı gibi, profesyonel ordunun saldırgan bir şekilde Cumhuriyetçileşmesi, Reagan ve İkinci Soğuk Savaş’tan bu yana görece yeni bir olgudur. Askeri üsler ve subay yetiştirme programlarını daha muhafazakâr güney eyaletlerine kaydıran Cumhuriyetçi politikalar söz konusu durumu daha da güçlendirmektedir. Rosa Brooks, “Weaning the Military from the GOP”, *Los Angeles Times*, 5 Ocak 2007.

22) Tom Hayden, “Election Interpretation”, Pitzer Koleji’nde verdiği derste dağıttığı yazı, 9 Kasım 2006.

ratlar savaşın gidişatını etkileyecek çarpıcı adımlar atmayı planlamıyorlar”.²³ Bir zamanlar savaş karşıtı hareketin vücut bulmuş hali olduğunu öne süren Demokrat Ulusal Komite başkanı Howard Dean, artık halkın yeni çoğunluktan bekleyebileceğinin en fazla “başkan üzerinde bir miktar kısıtlama” olduğu konusunda uyarıda bulunuyor.²⁴ Aynı şekilde Pelosi, Demokratların baştan beri Beyaz Saray’ın savaş politikası üzerinde etkili olacak tek gerçek gücünden feragat ettiğini açıkça ilan etmiş durumda: “Gözlem yapacağız. Kaynakları kesmeyeceğiz.”²⁵

Savaşa karşı gerçek Demokrat muhalefet (John Murtha’nın kamuoyunda oldukça görünür hale gelen terk edişi bir yana) Siyah Komite’den geldi; bu komitenin -John Lewis, Charles Rangel ve Barbara Lee’nin de dahil olduğu- üyeleri yakın zamanda örgütlenen ve Los Angeles’tan ateşli Maxine Waters tarafından yönetilen Irak’tan Çıkın Komitesi’nin de baş teşvikçileriydi. Kentlerdeki sosyal programlara güçlü bir şekilde adanmış olan savaş karşıtı komite (aynı zamanda içinde New York’tan açıksözlü José Serrano’nun önderliğinde on civarında Latin temsilci bulunmaktadır) ve Temsilciler Meclisi üyeliği arasındaki güçlü örtüşme, medyanın hemen hemen görmezden geldiği temel bir siyasal eğilimin ifadesiydi: Farklı etnik topluluklar arasında (haftada 2 milyar dolardan fazla maliyeti olan) Irak ve Afganistan müdahalelerinin şehirlerin daha yoksul iç bölgeleri ve eski banliyölerindeki insani ihtiyaçlar için gerekli son derece önemli kaynakları çaldığı; bunun yanı sıra, göçmen cemaatlerini sadakatsizlik gölgesi altında bıraktığı bilinci yaygındı.

Kentsel ihtiyaçlar, göçmen sivil hakları ve anti-emperyalizm arasındaki bu yeni denklem, eğer kökleşmiş bir aktivizm ve tutarlı protestolarla pekiştirilirse, Amerikan politikasında güçlü bir karşıt gündem halini alabilirdi. Oysa sorun burada başlıyordu. Irak’tan Çıkın Komitesi, Kasım oylamalarının ardından 74 üyeye (Temsilciler Meclisindeki Demokrat üyelerinin beşte birinden daha fazla) ulaşmışsa da, etkisi ulusal bir savaş karşıtı hareketin yokluğu ve SEIU, HERE-

---

23) Noam Levey, “Democracy To-Do List is Modest at Outset”, *Los Angeles Times*, 2 Ocak 2007.

24) William Schneider, “Warring Sects”, *National Journal*, 18 Kasım 2006.

25) Levey, “Democracy To-Do List”. Pelosi, Demokrat Liderlik Konseyi’nin önde gelen ideologu Will Marshall’ın pozisyonuna yakın gözüküyor: “Tarihi ciddiye alanlar [örn. Vietnam], savaş için ayrılan bütçeği keserek Irak siyasetini devralmaktan ürkecektir” James Kitfield, “Next Steps in Iraq”, *National Journal*, 11 Kasım 2006.

UNITE ve AFT gibi ilerici sendikaların geri çekilmeyi siyasal öncelik haline getirmedeki başarısızlığı nedeniyle hatırı sayılır ölçüde azalmıştır.

Tablo 4: İdeolojik Saflara Göre Demokrat Kongre Üyeleri

<i>Sol</i>		<i>Sağ</i>	
İlerici Komite	70	Yeni Demokrat Koalisyon	60
Siyah Komite	43	Blue Dog Koalisyonu	44
Irak'tan Çıkın Komitesi	74	Yaşam için Demokratlar	32

Bazı üyelikler kesişmektedir. Kaynak: "Democrats to Watch", *National Journal*, 18 Kasım 2006, s. 23-6.

Gerçekte, Kasım ayındaki seçim manzarası, savaş karşıtı duyguları görünür bir savaş karşıtı hareket olmadan artırmanın temel paradoksuyla şekillenmişti. 1968 ve 1972'nin -ve hatta, bu bağlamda, 1916 ve 1938'in- aksine, seçmenlerinin denizaşırı müdahaleye karşı oluşu, politikacıların paçasını tutuşturmaya ya da savaş karşıtlığını dış politikanın (Terörizmle Savaş) daha derin bir eleştirisiyle ilişkilendirmeye muktedir bir barış hareketi tarafından desteklenmemiştir. 2003 kışının yaygın ve kendiliğinden gelişen -aşağıdan gelen enerji Bush'un işgaline karşı Demokrat muhalefetin boşluğunu doldurdu- savaş karşıtı hareket, ilk kez 2004 ilkbaharındaki Dean kampanyasıyla soğurulmuş, ardından da siyasal düzlemde Kerry'nin adaylığıyla çözülmüştü. Cumhuriyetçi dış ve iç politikalara geniş çaplı saldırılan bir toplantı olması gereken 2004 Demokrat Kongresi, John Kerry'nin Brahmin Rambo rolünü oynadığı iğrenç bir yurtsever kutlamaya dönüşmüştü.

Birçok aktivist Kerry kampanyasının kalıntılarından özerk bir barış hareketinin yeniden çıkacağını umut ettiyse de, yalnızca birkaç uzun süreli bölgesel protesto oldu. Howard Dean'in ulusal Demokrat makam için esas görevlerinden biri (ve seçilmiş olmasının en büyük sebebi), dağınık ve ikiyüzlü bir Bush Hariç Herkes koalisyonu içinde savaş karşıtı güçleri atıl hale getirmektir. Demokrat yanılıtmaca, Bush ve onun siyasal ebeveynleri Cheney ve Rumsfeld'i en önemli mesele haline getirerek Irak hakkında gerçek bir tartışmadan kaçınıyordu. Önde gelen Demokratlar, Başkanı Bağdat'taki kaos yüzünden suçluyorlardı, ancak hiçbiri Pakistan'dan Sudan'a geniş bir

ülkeler yayını içine almış olan büyük kargaşayla ilgili olarak Amerika'nın sorumluluğunu tartışmaya açmaktan yana değildi. Bush yönetiminin İsrail'in Lübnanlı sivilleri katletmesine yeşil ışık yakması ya da daha yakın zamanda CIA'in Somali'nin Etiyopya tarafından kuşatılmasını kışkırtması ve bölgede gerçekleştirilen ABD hava saldırıları üzerine hiçbir tartışma yapılmadı. Ayrıca, İsrail sağı da Hillary Clinton'ın, Gazze ve Batı Şeria'daki İsrail politikalarına, Armageddon'u bekleyen herhangi bir Teksaslı aşırı tutucu kadar destek vereceğini gayet iyi bilmektedir.

Gerçekte Demokrat liderlik -siyah komite ve birkaç kayda değer yenilikçi bir yana- Bush'un Irak'taki politikalarına karşı ülke içindeki kızgınlıkları, Washington'ın Terörle Savaş hakkındaki anlaşmasını çürütmek yerine pekiştirerek kötüye kullandı. Ulusal bir savaş karşıtı hareketin Irak'taki cehennem ile Afganistan'daki felaketler ve Afrika'daki yeni bölgesel savaşı birbirine bağlaması beklenirken; aksine, küresel karşı ayaklanmayı azaltmaya değil *genişletmeye* yönelik daha geniş bir programın parçası olarak İslamcılara karşı savaşa bağlılığı yeniden onayladı. "Askerleri şimdi eve getirin" Demokrat bir platform değildi, ancak, "terörist şebekeleri yok etmek için" Özel Güçlerin sayısını iki katına çıkarmak ve anavatandaki terörizm karşıtı çalışmalara yönelik harcamaları arttırmak, Demokratların "Amerika İçin Yeni Yön" planının (Gingrich'in 1994 yapımı "Amerika ile Sözleşme" belgeselinin solgun bir silüetini sunan ses parçaları ve sloganların toplamı) esas malzemeleri oldu.²⁶

Demokrat liderlik benzer şekilde Vatansızlık Yasası'na yönelik kurumsal imalar üzerine tartışmaktan kasıtlı bir şekilde kaçınmıştır; tek bir önemli Demokrat isim dahi, 11 Eylül'den bu yana başkanlık kurumunca iddia edilen totaliter gücü doğrudan geri püskürtmeyi önermemiştir. Hillary Clinton da, belirli durumlarda yargısız hapsedme ve hatta işkence kullanımını desteklediğinin sinyallerini vermiştir. Bu arada Meclis başkanı Pelosi, 110. Kongre'deki ana Demokrat hedeflerin ilk olarak, tartışmaya yol açmayan, anaakım reformun kolay meyvelerini (düşük ücret, yönergeler, öğrenci kredileri, vs.) toplamak ve ardından ileri teknoloji en-

---

26) *National Journal* Silahlı Hizmetler Komitesi'nin yeni başkanı Ike Skelton'a önceliklerinin ne olduğunu sorduğunda aldığı cevap şu şekildeydi: "Frekans bozucular mı alıyorlar? Zırhlı araçlar mı alıyorlar? Piyade ve Özel Güçlerin daha geniş, daha iyi eğitilmiş ve daha donanımlı olması gerekiyor," "Democrats to Watch".

düstrileri için hızlıca bir 'yenilik gündemi' oluşturmak olduğunun altını çizmiştir. Meclisteki dış politika tartışmaları -100'den fazla Yeni Demokrat ve Blue Dog üyesinin savaş yanlısı dengelemeleri sayesinde- çift taraflı Baker-Hamilton Planı varsayımlarının ya da Condoleezza Rice tarafından önerilen ve yeni olduğu iddia edilen Filistin'in bir ulus olarak kendini tasfiyesine yönelik zorlayıcı stratejinin ötesine gidemeyecektir.

Bu durumda savaş karşıtı oylar fiilen ne getirdi? Sonunda, halkın neo-muhafazakârların mesihçi politikalarına karşı gözlerinin açılması, Baba Bush ve Clinton'ın dış politika düzenlerini uzlaştıran Baker-Hamilton planının kalkını ardında 'Realist' bir restorasyonun yolunu açmış oldu. Irak'taki katliam, Potomac'taki bütün lahitleri açtı; dünyanın geri kalanına Amerikan iradesini empoze etmeye yönelik 'rasyonel' yaklaşımlar hakkında Kongre'ye nutuk çekmeye hevesli eski dışişleri bakanları ve ulusal güvenlik danışmanlarından (Scowcroft, Eagleburger, Brzezinski ve elbette, esas mumya, Kissinger'ın kendisi) oluşan felçli bir orduyu ortaya çıkardı. Hillary Clinton, elbette bu Realistlerin kraliçesi (İsrail'in çıkarlarıyla çatıştığı zamanlar hariç) ve Meclis'teki yeni Demokrat çoğunluk, onun 2008 kampanyasının şimdiden ortaya konmuş senaryosundan sapacağa benzemiyor. Hillary, Rudy Giuliani ya da (son olarak kendisini Irak'taki 'zafer'in kurtarıcısı ilan eden) John McCain ile yapacağı tartışmalarda, bütün maço jestleri, El Kaide, İran, Filistin ve Küba hakkında daha sert durarak bertaraf edecek güçlü bir Piyade Jane olmaya hazırlanıyor.

Umut ışığı -eğer varsa- Siyah Komite ve geri çekilme için lobi yapan müteffikleriyle birlikte Kongre'deki demokratların, Irak'taki isyan ve iç savaş ABD'nin İşgal kaynaklarını tüketmeye devam ederken halkın muhtemel öfkesinden etkilenmesinin mümkün olmasıdır. Sünnileri yatıştırmak ve Bağdat'ta bir kontrol alanı oluşturmaya yönelik çaresiz bir hamle yapmaya çalışan Bush yönetimi, şu anda Mukteda el Sadr'ın varoş milislerine tam teşekküllü bir saldırı (askeri ifadesi 'akın'dır) düzenlemektedir. Mehdi Ordusu'yla (2004 yılında Amerikan birlikleriyle ilk çatışmalarından bu yana büyük oranda genişlemiştir ve daha eğitilmiş hale gelmiştir) yeni bir savaş başka bir Pandora kutusunu açacaktır; Amerikalıların savunulamayacak kayıplar vermesi ve bütün Şii dünyasından şiddetli bir tepki görmesi riski söz konusudur. (Sadr şehrine yapılacak kaçınılmaz Amerikan

hava saldırıları, güney Beyrut'taki İsrail bombardımanını hatırlatan zalim sahneler doğuracaktır.)

Eğer Condoleezza Rice ve Robert Gates bu nihai gerginliğe onay verirlerse, kimi maço Demokratları gemiye bindirme ihtimalleri yüksektir (bazı önde gelen Cumhuriyetçileri kaybedecekleriye neredeyse kesindir). Senato lideri Harry Reid şimdiden, 35 bin askerin daha Bağdat'a gönderilmesini öneren 'akın' stratejisini önce uygun bulup, ardından çabucak desteğini çekerek, efsanevi bir kafa karışıklığı sergiledi. Senatoda, Demokrat önseçimlerdeki kaybının ardından bağımsız olarak yeniden seçilen savaş taraftarı Joe Lieberman, gerginliği artırma yanlısı güçlü bir yön değiştirme oyu verecektir. Bu yazı yazıldığı sırada Pelosi, 'akın' stratejisi için yeni paraların harcanmasına direnmeyi düşünüyor, ancak mevcut asker seviyeleri için ayrılan fonu değiştirmesi mümkün olmayacak.

Pelosi ve Reid'in nihai olarak takındıkları tutum ve altı maddelik Kasım programlarında önerdikleri 'aşamalı çekilme'de gerçekten ne kadar ısrarlı olacakları, büyük ölçüde savaş karşıtı hareketin güçlenmesi -ya da güçlenememesi- ile belirlenecek. Geçen Kasım ayının seçmenleri, kesinlikle durumun umutsuzluğuna (seçim sonrası anketlere göre, "beş seçmenden yalnızca biri ya Başkan'ın ya da Demokratların Irak için belirgin bir planının olduğunu düşünüyor")²⁷ ve kamuoyunun güçsüz Kongre için yeniden güçlü alternatifler bulabileceğine ilişkin oy verdiği adaylardan daha az hayal görmekteydi. Gerçekte, sadece Howard Dean'in Realpolitik'yle ve MoveOn.org'dan ortaya çıkan kitlesel protestolar, Kongre'deki güç dengelerini geri çekilme konusunda nihai bir tartışmayı ortaya çıkartabilir.

III. SORUŞTURMANIN SINIRLARI

Kasım seçimlerinin en iştah açıcı anlarından birisi, Teksas'ın 22. bölgesinde Nick Lampson'un Tom DeLay'in eski koltuğunu kazanmasıdır. Daha önceden Galveston'da kongre üyesi seçilmiş bir okul öğretmeni olan Lampson, DeLay'in 2003 yılında Teksas'ta rezil biçimde belirlediği seçmen bölgelerinin baş kurbanlarından biri olmuştu: Meclis Çoğunluk Lideri'nin bir önceki yıl Teksas Yasama

---

27) Pew Araştırma Merkezi verileri; akt. William Schneider, "The Price of Patience", *National Journal*, 2 Aralık 2006.

Meclisi'ne Cumhuriyetçi bir çoğunluk seçtirmek için yasadışı şekilde aklanmış devasa şirket bağışlarıyla finanse edilen, benzeri görülmemiş bir seçim hilesinin sonucuydu bu. Yerel bir jüri heyeti ve Travis County bölge avukatı Ronnie Earl'un cesareti sayesinde, Eylül 2005'te DeLay yalancı şahitlikle suçlandı ve kısa bir süre sonra rüşvet düşkünü lobici Jack Abramoff'la yakın bağları yüzünden yürütülen federal soruşturma nedeniyle önce çoğunluk liderliğinden, ardından da meclisteki koltuğundan istifa etmek zorunda kaldı.

DeLay, 1994'teki 'Cumhuriyetçi Devrim'in Robespierre'iydi, belki de ABD tarihinde tek parti hükümeti için en acımasızca mücadele verenlerden biriydi. Rick Santorum ve Grover Norquist ile birlikte sözde 'K Street Projesi'nin²⁸ kurucularından biri olan DeLay, Cumhuriyetçi Parti mevzuatını doğrudan yazma izni karşılığında (yalnızca Cumhuriyetçileri işe alma vaatlerinin yanı sıra) devasa kampanya bağışları için şirket lobicilerine baskı yapmasıyla tanınıyordu. Çoğunluk Lideri olarak (ya da Demokratlar olduğu kadar Cumhuriyetçiler tarafından da bilinen şekliyle 'Çekiç' olarak) bir yandan parti içinde eşi görülmemiş bir ideolojik disiplin empoze ederken (düşük gelirli ailelere ufak bir vergi molası vermeyi öngören Beyaz Saray girişimini dahi engellemiştir), öte yandan çift taraflılık ve meslektaşlar arası kibarlığa dair bütün izleri yok edecekti. DeLay, berbat bir üne sahip olan Abramoff'la ortaklık ederken aynı zamanda Kuzey Marianas'taki (ABD işçi yasalarıyla korunmayan bir ABD bölgesi) düşük ücretle işçi çalıştırma cennetindeki sözleşmeli işçilikten, bağlantılı olduğu konulara para yatırması karşılığında dev bir Rus şirketine el altından iyilik yapmaya kadar Washington'daki en pespaye davaların savunucusuydu.²⁹

On yılı aşkın bir süre boyunca DeLay'in adi yollarla para kazanan kampanya TIR'ının (çarpıp kaçan şoför Karl Rove'la birlikte) altında ezilmesinin ardından, Demokratların şu anda Cumhuriyetçi Devrim'i geri sarma şansları var (bu da DeLay ve K Street Projesi'nin ki-

---

28) 'K Street'-birçok şirket lobicisinin ofis adresininin ardından- eski Kongre üyelerini ve onların yardımcılarını tam zamanında ilaç şirketleri, petrol devleri, emlak spekülatoörleri, silah satıcıları ve yabancı diktatörler için çalışan ve çok yüksek maaşlar alan lobicilere çeviren döner kapı için kullanılan metonimdir. Yurttaşlık bilgisi kitapları henüz devasa önemini ortaya koymasa da 'K Street', ABD'de ulusal hükümetin gerçekten dördüncü -finansal- kolu işlevi görmektedir.

29) Bkz. Lou Dubose ve Jan Reid, *The Hammer: Tom DeLay, God, Money, and the Rise of the Republican Congress*, New York 2004.

şiselleştirdiği yozlaşmış para ve güç akışlarını kırmak anlamına geliyor). Kongre, elbette, her zaman 'kısasa kısas' ve politikanın lobiciler tarafından yağlanması üzerine kuruludur, ancak 1994 öncesinde Cumhuriyetçiler hiçbir zaman işin doğal parçası olmaktan ziyade zorunlu bir şekilde kendileri empoze etmeyi amaçlayan, böylesine açık bir zorlama uygulamamışlardır. (Bu kısmen, Demokratların eğlence, medya, yazılım, biyo-teknoloji ve kumar gibi her iki kıyıda da etkin yeni ekonominin sektörlerinin desteğini almasındaki başarılarına yönelik bir tepkiydi.)

Kasım zaferinin neşe verici vaadi, kıdemli bir Demokratlar kadrosunun -Charles Rangel (Yollar ve Yöntemler), Barney Frank (Finansal Hizmetler), Henry Waxman (Hükümet Reformu), David Obey (Ödenekler), Ike Skelton (Silahlı Kuvvetler) ve John Rockefeller IV (Senato İstihbarat Komitesi)- zor elde ettikleri komite yöneticiliklerini, DeLay yıllarının Himalaya yüksekliğindeki yozlaşma ve hilelerini incelemeye yönelik kapsamlı soruşturmalar düzenlemek üzere kullanacak olmasıdır. Nihayet muhalefetin eline geçen mahkemeye çağırma gücü ile Bush yönetimine hakim olan iç içe geçmiş kişisel çıkarlar, Enron skandalının ardından sıyrılmayı başardıkları kapsamlı bir teşhire ve muhasebeye maruz kalacak. Gerçekten de, iskeletler Cumhuriyetçi klozetten tökezleyerek çıkarken ve kamuoyu Irak işgalindeki, New Orleans'ın yeniden inşa edilmeyişindeki, sahte Bioshield programı gibi faydasız ve büyük masraflı 'ülke güvenliği' projelerindeki, sigorta, ecza ve yakıt endüstrilerine yapılan yardımlardaki yolsuzluk ve hilenin kapsamının ne kadar geniş olduğunun farkına vardığında, seçmenler kaçınılmaz olarak yeni bir hükümet gözetim rejimini, yenilenmiş çevre, sağlık ve güvenlik uygulamaları ile ciddi bir kampanya finansı reformunu destekleyeceklerdir.

Bu, Demokratların teoride yükseltebilecekleri gerçek bir fırsattır, ancak liderliğin gerçekten akıntıya karşı para ve yozlaşmayı takip edecek kongre soruşturmalarına izin verme ihtimali düşüktür. Kongre'nin Thurman Arnold'un 1930'lardaki tröst soruşturmaları ya da 1970'lerde Watergate Komitesi'nin Cumhuriyetçilerin yasadışı hareketlerini teşhir etmesi gibi kahramanca günlere dönmesine yönelik yenilikçi umutlar, Pelosi'nin 'merkezîyetçiliği' inşa etmek adına Demokrat bekçi köpeklerinin sıkıca bağlanması ısrarı karşısında boş bir hayaldir. Kendisi, şimdiden çift taraflı tekneyi sallaması en olası iki kıdemli Siyah Demokrattan utanç verici yergiler aldı: John Con-

yers'i (Adli Komite Başkanı) suçlamasından ("ülkenin felçli bir partizan hükümete daha fazla ihtiyacı yoktur" dedi en son) vazgeçmeye zorladı ve Dick Cheney'i Kongre'de kimsenin yapamadığı şekilde yenilgiye uğratan Charles Rangel'e, şirket şarkısının birkaç nakaratını söyledi ("Liderlik bakışına sahip olmalıyım" diye söz verdi).³⁰ Daha acımasız biçimde, Henry Waxman'i (Beyaz Saray'ın bir numaralı düşmanı) kongre yönetiminin "Demokratları bir sonraki kampanya döngüsünde zorluk çıkarma ve aşırıya kaçma gibi suçlarla itham etmemesi"ni sağlamak üzere görevlendirdi.³¹

İşçi hareketi ve çevreci gruplardan gelmesi gereken amansız baskının yokluğunda, Demokratların -aksi takdirde Cumhuriyetçilerin ellerinden almaktan memnuniyet duyacakları- güçlü iş dünyasının çıkarlarını rahatsız etmeleri zor görünüyor. Elbette Halliburton ve Irak'taki sözleşme dolandırıcılığıyla ilgili kimi hesaplaşmalar olacak ve hatta belki Scooter Libby'nin (Cheney'in suçlanan kurmay başkanı) yalancı şahitlik davası Rockefeller ve Senato İstihbarat Komitesi'nin Yönetimin yalanlarıyla ilgili ortaya çıkardığı yeni şeyler ve Bağdat yolunda uydurulan kanıtlarla birlikte ilginçleşebilir; ancak genişleyen teşhir çemberi artan bir dirençle karşılaşacaktır. Bu direnç yalnızca hayatları için savaşan Cumhuriyetçilerden değil, aynı zamanda çürüme ve skandalların çekirdeğindeki şirket gruplarıyla yeni kurdukları bağları korumaya çalışan Demokratlardan da gelecektir. *Economist*'in alaycı fakat yanlısız biçimde ortaya koyduğu gibi, "yeni hükümet reisleri kendilerini devrimci olarak görmüyorlar. Hedefleri, nihayetinde, belirli bir gündemi kanunlaştırmak değil, 2008 başkanlık seçimi için gerekli ortamı hazırlamaktır."³²

Şirket lobicileri, Rangel ve Waxman tarafından (her ne kadar onları Pelosi zorlasa da) kullanılan mahkemeye çağırma gücünden korktukları için Demokrat kampanya komitelerinde yer bulabilmenin peşinden memnuniyetle koşarlar. Büyük şirketlerin Amerika'sı ile Cumhuriyetçi Parti arasındaki birleşme, bir yıl öncekinden daha az kalıcı ve doğruluğundan şüphe edilemez görünüyor ve *Business Week*'in seçimden kısa bir süre sonra tahmin ettiği gibi, "şirketler Demokrat vekaletle sahip lobicileri elde etmek için acele

30) Richard Cohen, David Baumann ve Kirk Victor, "Going Blue", *National Journal*, 11 Kasım 2006, s. 16 ve "Democrats to Watch".

31) Brian Friel, "Junkyard Dogs, on a Leash", *National Journal*, 11 Kasım 2006.

32) "Old Dogs; Few Tricks", *Economist*, 11 Kasım 2006.

edecekler”.³³ Demokrat liderlik, yüzsüzce nakit peşinde gidiyor. Bir sonraki seçim döngüsü tarihteki en masraflı seçim olacak ve Hillary Clinton’ın kongre oturumlarında 2008 yılında kendisine karşı büyük bir kolektif misilleme yapabilecek olan ilaç, yakıt ya da askeri yapı endüstrilerinin suçlarından bahsetmesi ihtimal dışı görünüyor. Stratejik bir perspektiften, Demokratların kongrelerde Yönetim’den bir avuç hainini ifşa etmeye odaklanarak, bir yandan da çok sayıda kanatlı maymunun Teksas’ın kötü cadısı DeLay’den henüz kurtulmalarını kutladığı K Street’de temsil paritesini yeniden oluşturmaları çok daha mantıklıdır.

BusinessWeek’in telaşlı okuyucularına güvence verdiği üzere, yeni Kongre’de popülist aşırılığa doğru bütün eğilimler, Demokratların kendi saflarındaki, özellikle de Kaliforniya’lı vekil Ellen Tauscher tarafından yönetilen ve gayretli biçimde iş dünyasının yanında bulunan Yeni Demokrat Koalisyon’daki (Demokrat Liderlik Konseyi’nin Temsilciler Meclisi kolu) milyonerler, şirket avukatları ve ileri teknoloji girişimcileri tarafından etkisiz hale getirilecektir. “Ucu ucuna bölünmüş bir Demokrat hükümette, Tauscher’in yaklaşık 40 ekonomik ılımlıdan oluşan grubu vergi, ticaret ve bütçe politikalarını etkileyecek olağanüstü bir güce sahip olacaktır”. Üstüne üstlük, olası ithamlardan endişe eden CEO’lar ya da kârlı federal anlaşmalarını yitirmekten korkan kötü şirketler, her zaman, K Street’in yeni harikası, Nancy Pelosi kurmay başkanırken kendisini Washington’ın baş anlaşma bağlayıcısı ilan eden Georger Crawford’a yaklaşılabildi. (“Son aylarda,” diye açıklıyor *BusinessWeek* “müşteri listesi-ne Exxon Mobil Corp. ve Amgen Inc.’i de ekledi.”)³⁴

‘100 saat’in tartışmasız gündeminin ötesinde, yenilikçi seçmenleri Demokratlara yönlendiren reformların çok azının, Crawford ve diğer Demokrat üyeler tarafından organize edilen, ufuktaki kolektif lobicilik ve siyasal kaynak toplama kasırgası karşısında ilerleyebilmesi muhtemel görünüyor. Örneğin, enerji politikası, partinin profili en yüksek meselelerinden biri olmuştur ve senatör Barbara Boxer (Çevre ve Umumi İşler Komitesi’nin yeni başkanı) katı atıklar ve otomobiller için yakıt ekonomisi standartları konuları etrafında çevrecilerden oluşan geniş bir koalisyon oluşturmuştur. Ancak gazete-

33) Richard Dunham ve Eamon Javers, “The Politics of Change”, *BusinessWeek*, 20 Kasım 2006.

34) Dunham ve Javers, “Politics of Change”.

ci Richard Simon'ın *Los Angeles Times*'de en son yazdığına göre, Detroit'teki otomobil üreticileri ve Teksas'taki petrol baronları şaşkırtıcı biçimde endişeli değiller. Ulusal Petrokimya ve Arıtım Birliği'nin liderlerinden biri kendisine, "Bizi bilen ve anlayan birçok Demokrat olduğuna eminiz," demiştir.³⁵

110. Kongre'deki 'anlayışlı Demokratlar' arasında enerji ihraç eden eyaletlerin senatörleri, örneğin Mary Landrieu (Louisiana), Jeff Bingaman (New Mexico) ve bunun yanında bir Ford Explorer ya da Chevy Suburban tarafından salınan bütün karbondioksit zerrecelerini savunabilecek olan Hükümet Enerji Komitesi'nin güçlü başkanı John Dingell (Michigan) bulunmaktadır. Nancy Pelosi petrol endüstrisinin bazı korkunç vergi sahtekârlıklarını ortadan kaldırabilir, ancak Barbara Boxer hiçbir zaman zengin Amerikalıların spor arabalarını ellerinden almayacak ya da yabancı yakıtta olan bağımlılıklarını azaltmayacaktır. Küresel ısınmanın 'korkunç gerçeği' kaç milyon kişiyi dehşete düşürürse düşürsün, her zaman parlamentonun sera gazı salınımlarını örtbas etmesine yardım edecek ya da yakıt endüstrisinin özel yetkilerinin korunması için oy verecek Demokratlar olacaktır.

IV. AÇIKLAR VE KÖPEK BARINAKLARI

Birçok Avrupa parlamenter sisteminin aksine, Amerikan parti sistemi yalnızca kısmen 'ulusallaştırılmıştır'; bölgesel ve yerel gündemler Kongre'nin işleyişindeki istisnai farklılıklarını korurlar. 2006 seçimi bu noktada dikkat çekici bir vakadır: Seçmenler sola kaymış olsun ya da olmasın, kongre nüfuzu -belleğimizdeki en çarpıcı coğrafi güç değişimlerinden biri- tekrar Blue (Demokrat) sahillerine yönelmiştir. Teksas, Florida, Virginia ve Georgia (ki buraların banliyöleri 1994 Cumhuriyetçi devriminin stratejik dayanakları olmuştur) dışarıda ve Kaliforniya ile New York (Bush döneminin dışlanmışları) içeridedir. Ya da, daha kesin olmak gerekirse, Wall Street, Hollywood ve Silikon Vadisi'nden oluşan altın üçgenini temsil eden Demokratlar artık Kongre'ye hükmetmektedir.

Her ne kadar Kaliforniya ve New York (Massachusetts ve Washington'la birlikte) kültür ekonomisine ve ABD'nin teknoloji, eğlen-

---

35) Richard Simon, "Green laws no slam-dunk in new Congress", *Los Angeles Times*, 18 Aralık 2006.

ce ve finansal hizmetler ihracına egemen olsa da, 1994 yılından bu yana bölgesel olarak geliri yeniden dağıtan Cumhuriyetçi politikaların nakit ineği olmuştur. Kaliforniya belki de en uç vakadır. Elli yıl boyunca, Lend-Lease'den Berlin Duvarı'nın yıkılmasına dek, Kaliforniya'nın uzay ve elektronik endüstrileri korunma dolarları kanalıyla sulandı; en geç 1990'dan bu yana, mali destekler yön değiştirdi ve artık Kaliforniya federal vergilerini ağır biçimde Cumhuriyetçi olan eyaletlere ihraç ediyor. Kaliforniya bir zamanlar verdiği her 1 dolarlık federal vergiye karşılık 1.15 dolar federal gider alırken, artık yalnızca 79 cent alıyor. (Eşitsizlikler, Tablo 5'te gösterilenden daha fazla, çünkü Kaliforniya ve New York federal zorunluluklar olması gereken yeni göçmenler ve finans hizmetleri için en geniş limanlar.) Kismen bu açığın sonucu olarak, dünyanın bir numaralı bilim tabanlı bölgesel ekonomisi utanılabilecek derecede çürümüş fiziksel, sosyal ve eğitimsel (en azından ilk ve orta dereceli okullar) altyapılarla destekleniyor.

Tablo 5: Federal Harcamanın Vergilere Oranı

<i>Kırmızı Eyaletler</i>		<i>Mavi Eyaletler</i>	
Teksas	1.00	Kaliforniya	0.79
Florida	0.98	New York	0.80
Virginia	1.59	Illinois	0.72
Georgia	0.96	Massachusetts	0.79
Arizona	1.23	Connecticut	0.67
Alabama	1.68	Minnesota	0.69
North Carolina	1.08	Wisconsin	0.83
South Carolina	1.36	Michigan	0.86
Kentucky	1.51	Oregon	0.99
Alaska	1.90	Washington	0.91

Kaynak: "State Blaming Washington for Budget Woes", *Los Angeles Times*, 15 Şubat 2005.

Ancak Demokratlar, özellikle de en fazla oy aldıkları eyaletlerin eskimekte olan şehirlerindeki federal giderlerin görelî düşüşünü tersine çevirmek istiyorlarsa, yalnızca Cumhuriyetçilerle değil, kendileriyle de savaşmak durumundalar. Yeni Kongre liderleri, özellikle de Pelosi ve Clinton, kendi bölge ve eyaletlerinin ihtiyaçları için büyük bir saldırganlıkla bireysel olarak lobi yaparken, kolektif biçim-

de partinin elini, açıkların azaltılması ve mali tutumluluğa olan kutsal adanmışlıkla bağladılar. Seçmenler nezdinde Irak ve siyasal yozlaşma en önemli meseleler olsa da, bu eski Cumhuriyetçi savaş çılgınlığı -mali sorumluluk- Demokratların “Amerika İçin Yeni Yön” programında merkezi bir konumdaydı.

The Nation ve başka yerlerdeki Demokratların artık ‘içlerindeki popülist’e kanalize olduğu iddialarına rağmen, parti tamamen ‘Rubinomi’ye (Goldman Sachs’ın önceki CEO’su Robert Rubin’in, Clinton’ın Hazine Bakanı olarak saltanatını tanımlayan sosyal harcamadan ziyade bütçe disiplini üzerinde hararetle biçimde durulması) köle olmuş durumda. Uygulamada, bu yalnızca Demokratların yeni harcamaları üstlenme konusundaki isteksizlikleri değil, aynı zamanda Bush’un refah için yaptığı 1 trilyon dolarlık vergi kesintilerinden herhangi birini indirmeyi tartışmayı reddetmesi anlamına geliyor. “Vergi ve harcama, vergi ve harcama, vergi ve harcama,” diye anlatıyor Kent Conrad (Bütçe Komitesi’nin başkanı) *New York Times*’a, “oraya gitmiyoruz”.³⁶ Başkan hazineyi süper zenginlere feda ederek dünyayı ele geçirdikçe devasa borçlara girebilir, ancak artık Demokratlar, Calvin Coolidge’in utançtan yanaklarının kızarmasına neden olacak anti-Keynezyen bir doğruluk yoluna girmeye yemin ettiler.

Gerçekten de kongrenin en ‘fanatik bütçe dengeleyicileri’ (bu onların web sitelerindeki resmi kullanım) Blue Dog’lar, 1995 yılında Gingrich’in Cumhuriyetçilerine kışkırtıcı bir şekilde öykünen muhafazakâr Demokratlardan kurulmuş bir komite. Esas olarak Merced, Tallahassee ve Hot Springs gibi hızla büyüyen küçük şehir ve şehir dışı bölgelerde yükselen Blue Dogs, cappuccino içen Yeni Demokratlar’ın (Connecticut ve California’daki daha varlıklı banliyöleri temsil etme eğilimindedir) aksine eski usül bir silah-ve-İncil imajını işliyorlar. Yeni Demokratlarla aynı savaş taraftarı politikayı paylaşıyorlarsa da, yatırım fonu ve serbest pazar anlaşmalarına daha az sıcak bakıyorlar. Blue Dogs’un gerçek sıkıntısı, refah devletine olan demagojik muhalefetleri ve özellikle de büyük şehirlerdeki Siyah ve Latin çoğunluğa yapılan federal yardım. Geniş ‘köpek barınakları’ndaki 44 üyeleri ve Cumhuriyetçi taraftaki çok sayıdaki müteffikleriyle, Blue Dogs bir sonraki Kongre’de harcamaları azaltmaya ye-

---

36) Edmund Andrews, “The Democrats’ Cautious Tiptoe Around the President’s Tax Cuts”, *New York Times*, 4 Ocak 2007.

min ederken, bir yandan da yıllık dengeli bir federal bütçeyi gerektirecek anayasal değişiklik için destek topluyorlar.³⁷ Baş müttetiklerinden biri olan South Carolina'dan John Spratt, Hükümet Bütçe Komitesi'nin başkanı olacak ve Pelosi'nin onayıyla bütçe kısıntılarını gerçekleştirecek 'baş uygulayıcı' olacak.³⁸

Şu anki vergi sisteminde reform yapma girişimlerinin beklenen seçimsel ve finansal yankılarından korkarlarken ve Blue Dogs ayaklarının dibinde havlarken, parti liderliği Cumhuriyetçi açıkların ve vergi kesintilerinin Demokrat politikayı belirlemesine izin vermeyi tercih ediyor. Karl Rove kesinlikle bunu yapmayı öneriyor ve Yeni Yıl'da, Bush Demokratları bütçeyi dengelemek için kendisine katılmaya çağırdı, bu hedef Demokratların ellerini bağlayacak, onlara "Kongre boyunca öncelikli manevralarını yapmak için çok az ya da sıfır alan" bırakacak.³⁹

V. NEW ORLEANS, SİLİKON VADİSİ'NE KARŞI

Demokrat liderliğin genel olarak dengeli bütçeleri insan ihtiyaçlarına tercih etmesi, kısmen parti içindeki güç dengelerinin bir yansımasıdır; burada Blue Dogs (tek başına ya da Yeni Demokratlarla birlikte) yeni meclis üzerinde fiili bir veto gücüne sahip olduğunu öne sürer. Kongrenin Illinois temsilcisi Rahm Emanuel'in emrinde çalışan seçim strateji uzmanlarının 2006 kampanya tanıtımında herhangi bir şekilde New Orleans'dan bahsedilmesini kasıtlı olarak engellemesine yol açan şey, tahminen muhafazakâr beyaz Demokratlardan gelen bu baskıdır.⁴⁰

New Orleans'ın kaderi, elbette, modern Amerikan tarihindeki en büyük ahlâki dönüm noktalarından biridir; ancak Demokratların çoğunluğu, utanmaz biçimde, Katrina Kasırgası'na ya da ardından Körfez Kıyısı'ndaki etnik temizliğe gelen federal tepkileri kampanyanın merkezi meseleleri yapmayı reddetmişlerdir. Bush'un kendisi Jackson Square'deki konuşmasında, "[Katrina ile ortaya çıkan] yok-

37) Blue Dog Koalisyonu, "12-Point Reform Plan for Curing Our Nation's Addiction to Deficit Spending", www.bluedogdemocrat.org.

38) "Democrats to Watch".

39) Joel Havemann, "Bush wants budget balanced by 2012", *Los Angeles Times*, 4 Ocak 2007.

40) "Sanki bu yıl bilinçaltındaki konu Katrina", Michael Tisserand, "The Katrina Factor", *Nation*, 1 Ocak 2007.

sullukla gözüpek bir eylemlilikle yüzleşmenin görevimiz olduğu”nu dile getirmişse de, Demokratlar ikiyüzlülüğüyle adı çıkmış ve yetersiz olan Beyaz Saray’dan daha fazla bir ‘görev’ bilinci ya da ‘gözüpek eylemlilik’ kapasitesi sergilememiştir. Bu öncelikler açıkları ve askeri takviyeleri vurgulayan fakat Katrina’ya ya da yoksulluğa değinme konusunda başarısız olan Kasım ayındaki altı prensibi ortaya koyan ulusal platformunda örneklenmiştir.

Siyah Komite bile, birkaç bireysel istisna dışında, Bush yönetiminin bitmek bilmez provokasyonlarına (bunların içinde en son New Orleans’daki 4000 az hasarlı halk konutunu yıkmak ve şehir dışındaki binlerce Katrina göçmenine yapılan iskan yardımını birdenbire kesmek de vardır) verdiği tepkide şaşkırtıcı biçimde kayıtsız kalmıştır. Harlem’den Rangel, New Orleans felaketinin ışığında yoksulluk üzerine yeni kongre toplantıları yapacağına söz vermişse de, bu durum liderliğin açık azaltma fetişine meydan okuyacakmış gibi görünmüyor. Cumhuriyetçi politikalara daha fazla suç atmak (elbette bunu fazlasıyla hak ediyorlar) zenginlerin yeni sosyal harcamalar için ödeyecekleri vergi kesintilerine geri dönmekten daha kolay olacaktır.

Ancak Nancy, Harry ve Hillary’nin, önemi diğer dogma ve sınırlamaları aşan bir yerel savaşları var: Demokratların ülke çapındaki yüksek teknoloji şirketleri ve bilim tabanlı firmalar içindeki desteklerini çarpıcı biçimde sağlamlaştıracağını umdukları ‘yenilik gündemi’nin tanıtılması. Demokratların Katrina ve kent yoksulluğu üzerine odaklaması gereken aciliyet ve tutkudaki eksikliği bulmak istiyorsanız, geçen yıl Pelosi ve diğer önde gelen Demokratların Emeryville, Mountain View, Raleigh ve Redmond gibi teknoloji merkezlerinde yaptıkları heyecan dolu konuşmalarda bunların telafi edildiğine açıkça rastlayabilirsiniz.

Irak’taki birlikleri eve geri getirmenin ya da New Orleans’daki evleri ve hayatları yeniden inşa etmenin aksine, yenilik gündemi ‘gerçek’ bir Demokrat önceliktir. Cumhuriyetçilerin Silikon Vadisi firmaları için çok önemli Ar-Ge vergi kredilerinin yenilemesindeki başarısızlığına kızan Cisco ve Genentech’in CEO’ları gibi teknoloji endüstrisi liderleri, Pelosi ve onun Bay Area’daki Demokrat meslektaşlarıyla birlikte çalışarak Demokratların 2007 yılında yerine getirmeye söz verdiği bir anahtar talepler -yeni hisse seçeneği muhasebe ku-

ralları, kalıcı Ar-Ge kredileri, patent reformları, alternatif enerji için yardımlar, Ulusal Bilim Vakfı fonlarının ikiye katlanması ve internet için 'şebeke tarafsızlığı'- listesi hazırladılar.⁴¹ (Demokratlar aynı zamanda Silikon Vadisi'ni sendikalara üye olma ve örgütlenme hakkı olmayan ucuz yabancı mühendislerle dolduran HI-B vize programını da desteklediler.)⁴²

Demokratların patentler ve yenilik konusundaki gayretli ilgileri, ileri teknoloji endüstrilerinin Demokrat Kongre Kampanya Komitesi'ne olan katkılarındaki (2004'ten bu yana) yüzde ellilik artışla tam vaktinde ödüllendirildi.⁴³ Aynı zamanda, Duyarlı Politika Merkezi'ne göre, 2000 yılında Silikon Vadisi'nin siyasi parasındaki Cumhuriyetçi pay "yüzde 43 iken, artık yüzde 4".⁴⁴ Clinton yönetiminin ilk günlerinden bu yana, yazılım ve biyoteknoloji sektörlerini ve onlarla ortak çalışan girişimci sermayedarları baştan çıkarmak (eğlence ve medya endüstrisinde zaten derin olan bağları iyice derinleştirmenin yanında) Demokratlar için Cumhuriyetçilerin K Street Projesi'ne denktir.⁴⁵ Artık, Google ve Apple'ın yönetim kurullarında Al Gore otururken ve Pelosi Google'ın kurucuları Larry Page ve Sergey Brin'le sanal gelecekleri planlarken, Milenyum geldi. Gerçekten Bay Area Demokratlarının Kongre'de böylesi söz sahibi konumlara yükselmesiyle, New Orleans sefalet içinde çürüyebilir; ancak Silikon Vadisi artık hâlâ Beyaz Saray'ın içinde sığınan petrol baronları ve savunma müteahhitleriyle aynı şekilde ganimet değiş tokuşu yapabilecektir.

VI. KARANLIK POPÜLİZM

Thomas Edsall'ın bugünlerde sıklıkla işaret ettiği üzere Demokratlar, birbirinden çok farklı ve büyük oranda uyumsuz iki ayrı halk grubunu temsil ediyorlar. Beş Demokrat seçmenden ikisi "iyi eğitim almış, hali vakti yerinde, kültürel olarak liberal profesyoneller" klişesi-

---

41) Jim Puzzanghera, "Pelosi likely to speak up for tech industry", *Los Angeles Times*, 13 Kasım 2006.

42) David Bacon, "Immigrants Find Hi-Tech Servitude in Silicon Valley", *Labor Notes*, Eylül 2000.

43) Puzzanghera, "Pelosi likely to speak up".

44) CRP İletişim'in yöneticisi Massie Ritsch'in *National Journal*'daki "Teknoloji Günlüğü" köşesi, Ağustos 2006.

45) Bkz. Sara Miles, *How to Hack a Party Line: The Democrats and Silicon Valley*, New York, 2001.

ne uyuyor, ancak parti tabanının geri kalanı yeni Altın Çağ'da "sosyal ve ekonomik olarak dezavantajlı durumda" olan insanlar: Siyah ve Latin işçi sınıfları, düşük maaşlarla enformasyon sektöründe çalışan beyaz kadınlar ve geleneksel ancak hızla küçülmekte olan endüstriyel görevlerdeki beyaz erkekler.⁴⁶ Clinton'lar tarafından yönetilen Yeni Anlaşma Partisi (*New Deal Party*) sonrası dönemde tamamen zengin kafa emekçileri ve onların çalıştıkları küreselleşmiş endüstrilerin çıkarlarını dile getirmek ve savunmak için harekete geçilmiştir; Demokratların geri kalanları Siyahlar, göçmenler ve Rustbelt'te yaşayan beyazların gidecek başka bir yeri olmadığı ve dolayısıyla otomatikman bir 'mavi' oyu olduklarına dair sinik varsayımına güvenmektedirler.

Jesse Jackson'ın 1984 yılındaki 'Gökkuşuğu Koalisyonu' kampanyasının yükseliş ve çöküşünden bu yana, Yeni Demokratlara ve onların ekonomik neo-liberalizmi kültürel hoşgörüyü karıştıran 'Üçüncü Yol' ideolojisi versiyonlarına ciddi bir meydan okuma ortaya çıkmadı. Yine de yeni bir popülistin rüyası, Yuppie karşıtı başkaldırı, doğrucu mavi yaka öfkesiyle harekete geçip partinin uzun süredir ihmal edilen önceliklerini canlandırarak, Gökkuşuğu'nun DLC merkezîyetçileri ve ekonomik küreselleşmecilerin küstah boyunduruğu altında sıkıntı çeken İlericiler ve kıdemlilere ilham vermeye devam ediyor.

Demokrat senatör-aday James Webb, Virginia'dan George Allen'i sersemletici biçimde devirmesinden birkaç gün sonra, *Wall Street Journal*'da "Sınıf Mücadelesi" başlığı altında provokatif bir yazı yayınladı. Ronald Reagan zamanında Donanma bakanı olan Webb, sosyo-ekonomik eşitsizlikte "gittikçe genişleyen uçurumun" ABD'yi "on dokuzuncu yüzyıldan bu yana görmediğimiz türden bir sınıf tabanlı sisteme" çektiği konusunda uyarıyordu. Ücretlerde bir değişiklik olmaz ve sosyal güvenlikte düşüş yaşanırken, işçi sınıfına mensup Amerikalılar "Tanrı, silahlar, eşcinseller, kürtaj ve bayrak" hakkında tamamen dikkatle ayarlanmış bir histeriyle oyalanıyordu. "Karl Rove döneminin siyaseti," diye uyarıyordu önde gelen eski Cumhuriyetçi, "normalde hayat tarzlarının bozulmasına isyan edecek insanların dikkatini dağıtmak ve onları bölmek için tasarlanmıştı".⁴⁷

---

46) Thomas Edsall, *National Journal*, 23 Eylül 2006. Pew Araştırma Merkezi'nin verileri kullanılmıştır.

47) James Webb, "Class Struggle: American workers have a chance to be heard", *Wall Street Journal*, 15 Kasım 2006.

Webb'in yazısı, tahmin edilebileceği üzere birçok WSJ okurunu şoka uğrattı, ancak *Kansas'ın Sorunu Ne?*'den neredeyse harfi harfine alıntı yaptığını ve Tom Frank'ın Demokratlara yaptığı ekonomik popülizmi düzeltme çağrısını desteklediğini fark eden yenilikçileri hoşnut etti. Webb, Demokrat zaferin serbest piyasa ve meslek ithalinin toplumsal bedelleri hakkında "Amerikan işçilerinin [nihayet] seslerini duyurabilmeleri için bir fırsat bulmaları"nı sağlayacağını öne sürüyordu. "Ve hükümet liderlerimizin," diye ses verdi, "bu küreselleşme çağında gitgide büyüyen adaletsizlikle yüzleşmekten daha önemli bir görevleri yoktur".

Gösterişli bir söz mü, yoksa uzun süredir beklenen başkaldırının bir manifestosu mu? Birkaç hafta sonra *Nation*'da yazan Christopher Hayes, Webb'in şirketlerin küreselleşmesinin işçi sınıfındaki kurbanlarına yönelik bu yeniden doğmuş ilgisininin, liderleri arasında Kuzey Carolina'daki kongre fatihi Heath Shuler ve Ohio'nun yeni Senatörü Sherrod Brown'un da bulunduğu Demokrat Parti içindeki has popülist eğilimin bir parçası olduğunu öne sürüyordu.⁴⁸ Kesinlikle ekonomik vatanseverlik yaklaşımları (Shuler kongredeki Cumhuriyetçi rakiplerini 'Amerikan ailelerini satmak'la suçlamıştı) ile 'enternasyonalistler' ve 'serbest piyasacılar' için rahatsız edici suçlamaları, son on yılda bütün endüstrilerin öldüğü Carolina ve Virginia'nın tekstil kasabalarında ve Ohio'nun Appalachia bölgesinde gerçek kıvılcımlara yol açtı. 2004 yılında, John Kerry dağları ve dağ eteğini (değişmez Demokrat Batı Virginia da dahil) kaybetti, çünkü bölgesel iş krizi hakkında söyleyecek neredeyse hiçbir şeyi yoktu; bu sefer, Demokratlar yerel sohbetlerde birinci sınıf bir demagoji ortaya koydular.

Ancak Hayes'in kendisinin de belagatli biçimde vurguladığı üzere, "ekonomik popülizmin karanlık bir yanı var" ve diğer analistler hakkında şunları itiraf ediyor:

Partinin 'Lou Dobbs' benzeri kanadının yükseleceği kuruntusunu yarattılar, onların ekonomik argümanları içinden çıkılmaz biçimde ırkçı milliyetçiliğe ve işleri taşeronlaştıran şirketler ile Amerikalıların işlerini burada ellerinden alan 'yasadışı yabancılar'ı indirmek konusunda eşit derecede rahat olan bir popülizme bağlıdır ve Irak savaşına olan muhalefetleri, Pat Buchanan'ınki gibi, ilk başta Amerika'yı koyan soyutlanma politikasıyla ilgilidir.

---

48) Hayes, "New Democratic Populism".

Hayes her ne kadar Webb ve Shuler gibi figürlerin yenilikçi eğilimlerine inanmak istese de, bence onların politikalarıyla Dobbs ve Buchanan gibi ırkçı medya demagoglarını kıyaslaması son derece yerindedir.⁴⁹

Webb'in 'sınıf mücadelesi' yazısı dikkatli biçimde okunduğunda, örneğin Meksikalı bahçıvanlar ile yatırımcı bankerlerin "yasadışı göçle ortaya çıkan geniş bir illegal iş gücü havuzu" aracılığıyla yerli işçi sınıfını eşit derecede sömürdüğüne olan inancı açık şekilde ortaya çıkar. Amaçları Amerikan değerleri ve ücretlerine zarar vermektir. "Belirli göçmen gruplarının 'doğru genetiğe' sahip olduğuna ve böylece 'sınıflarüstünün' doğal adayları olduklarına" dair "konuşulmayan ima" hakkındaki tuhaf bir pasaj, Webb'in kamuoyu önündeki ifadelerine ilham veren Yellow Peril (Sarı Tehlike) fantezilerine bir referans olarak görülebilir. Webb, Donanma bakanı olarak Çin'le sürmekte olan Soğuk Savaş'ın baş savunucularından biriydi, ardından "İslam dünyasıyla stratejik bir eksen" geliştirmeyi uygun gördü ve Irak politikalarında Bush'la ayrı düşmesinin kesin sebebi, Rumsfeld'in yasadışı bir şekilde gerçek düşmanlara -İran ve Çin'i- 'yetki verdiği'nden korkuyor olmasıydı.⁵⁰

Washington Redskins'in eski yıldızı, oyuncu-yöneticisi Heath Shuler, aynı şekilde birçok işçiyi Kuzey Amerika Serbest Piyasası ve merkezi işlerin ithaline karşı tutkulu eleştirileriyle kendisine yöneltmiştir. Ancak Webb'inki gibi, onun popülist mesajı da televizyon reklamlarında Shuler'i yasadışı göçmenlere yapılan yardımlara karşı tek başına savaşan bir kahraman gibi gösteren bir yerlilik siyasetiyle zehirlenmiştir. *American Prospect*'te Ezra Klein, liberallerin Webb ve Shuler'in aşırı milliyetçiliği ya da eşcinseller ve kürtaj hakkındaki tepkili konularından gereksiz yere endişe duymamaları gerektiğini öne sürer. "Demokratların çoğunlukta olduğu bir kongrede," diye açıklar Klein, "sosyal muhafazakârlıklarını uygulayabilmek için çok az fırsatları olacak. Bununla birlikte, nihai olarak dikkati sağlık hizmetleri, istihdam, eşitsizlik, şirket düzenlemeleri ve Demokratların bahsetmekten çok haz aldıkları

---

49) Hayes, "New Democratic Populism". Solda Hillary'e üstünlük sağlamayı amaçlayan John Edwards'ın başkanlık kampanyasını tartışmayı sonraya bırakıyorum. Edwards, 2004'te destekçilerini hayal kırıklığına uğratan İlgi çekici bir görüş için bkz. Perry Bacon, "The Anti-Clinton", *Time*, 15 January 2007.

50) James Webb, "What to do about China?", *New York Times*, 15 Haziran 1998 ve "Heading for Trouble", *Washington Post*, 4 Eylül 2002.

diğer yerel meselelere yönelten ekonomik inanışları Kongre’de daha fazla etkili olacaktır.”⁵¹

Klein, Demokratların reform niyetleri hakkındaki cesur tahminlerinden öte aynı saflardaki ekonomik milliyetçiliğin ortaya koyduğu tehlikeleri ciddi biçimde hafife alır. Karl Rove ve Beyaz Saray, üstlerine düşen için, muhafazakâr kökler içinde ortaya çıkan göçmen karşıtı histerinin patlamasıyla çarpıcı biçimde arkadan vurulmuşlardı; yine de *American Prospect* (‘ilerici Demokratlar’ın dergisi) editörleri Demokrat yabancı düşmanlığını hafife almaktan pişmanlık duyabilirler. Demokratların Cumhuriyetçilerin elinden aldığı 30 koltuğun en azından yarısı, göçmenlere karşı muhafazakâr bir tavra sahip adaylar tarafından kazanıldı. Ayrıca, Güney ve Ortabatı boyunca Demokratlar, Cumhuriyetçilere ‘göçmenlere yumuşak davrandıkları için’ saldırdılar ve hatta Demokrat bir senatörün kampanya komitesinin web sitesi, sınırları aşan insanların resimleriyle Laden ve Kim Jong Il’in portrelerini yan yana koydu. Özellikle Blue Dogs mensupları, kıtasal ölçekte bir sınır duvarı ile ulusal göç kanunlarını uygulanmasında yerel polisin kullanılmasının hevesli destekçileridir.⁵²

Yeni Kongre’de Webb’ler ve Shuler’lerin Yeni Demokratlar ve Clinton’cuların kutsal saydığı serbest pazar prensiplerine yöneltecekleri ‘proleter’ saldırılarla ne kadar ilerleyebileceklerini görmek ilginç olacak. (Benim öngörüme göre, sınıfın gizli yararları, Araştırma Üçgeni ve Beltway bilim parklarındaki zengin ileri teknoloji sahipleleriyle iç açıcı görüşmeler yaptıktan sonra her iki politikacı için de daha az önemli olacaktır) Diğer yandan, bir zamanlarki popülizmlerinin göçmen karşıtı ve Çinofobik yanları benzer düşüncedeki Cumhuriyetçilerle bir sinerji oluşturarak büyüyecektir. Demokratlar Cumhuriyetçilerin ‘Latin stratejisi’nin kendi kendini yok etmesinden geçici bir zevk alabilirler; ancak kendi partileri içindeki böylesi şeytanlara karşı bağışıklık sahibi değiller. En kötü senaryoya gorye, uzun zamandır beklenen Yeni Popülizm, sadece bağnazların ve sabit fikirlilerin iki taraflı olarak yeniden gruplaşmasına yardımcı olacaktır; bu sırada Demokrat liderlik, repliklerini Goldman Sachs ve Genentech’ten almaya devam edecektir.

(Türkçesi: Emine Duygu Dölek)